

عنوان مقاله:

آموزش زمانهای فارسی به غیر فارسی زبانان: مقایسه روشهای تدریس ساختاری و ارتباطی

محل انتشار:

دوفصلنامه علم زبان، دوره 1، شماره 1 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

ضیاء تاج الدینی - دانشیار زبان شناسی کاربردی دانشگاه علامه طباطبایی

ملیحه عشقوی - کارشناسی ارشد آموزش زبان فارسی زبانان دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

یادگیری زمان یکی از مشکلات فارسی آموزان خارجی است. برای پرداختن به این مشکل پیشرفت در یادگیری زمانهای فارسی براساس روشهای متفاوت در آموزش آنها در کانون این پژوهش قرار گرفت. بدین منظور تاثیر دو روش ساختاری و ارتباطی برای آموزش زمان بررسی شد. آزمودنی ها از بین فارسی آموزان سطح دوم میانی در مرکز بین المللی آموزشی زبان فارسی دانشگاه تهران موسسه دهخدا انتخاب شدند. تعداد هر گروه شامل 40 فارسی آموز غیر ایرانی بود هر دو گروه در دو پیش آزمون زمان شرکت کنند تا از منظر توانایی استفاده از زمان در زبان فارسی همگن شوند. سپس زمانها به آزمودنی ها در گروه ساختاری براساس روش ساختاری آموزش زبان آموزش داده شد. گروه ارتباطی نیز با توجه به طرح درسهای ارتباطی که تهیه و تدوین شد، زمانهای فارسی را فرا گرفتند. براساس عملکرد دو گروه در پس آزمون پیشرفت هر گروه در مقایسه با پیش آزمون و نیز در مقایسه با یکدیگر با استفاده از آزمون تی مستقل مورد مقایسه قرار گرفت. نتایج تحلیل ها نشان میدهد که گروه ارتباطی پیشرفت معنی داری در درک و کاربرد درست زمان نسبت به گروه ساختاری به دست آورد در مقابل تفاوت آماری معنی داری در پیش آزمون و پس آزمون گروه ساختاری ملاحظه نشد. افزون بر این نتایج آزمون تی نشان میدهد عملکرد گروه ارتباطی در پس آزمون از نظر آماری به طرز معنی داری بهتر از عملکرد گروه ساختاری بود نتایج این تحقیق تجربی دال بر آن است که با توجه به تاثیرگذاری روش تدریس ارتباطی در آموزش زمان در تهیه و تدوین مطالب درسی برای فاری آموزان و در روش آموزش مفهوم دستوری زمان روش تدریس ارتباطی روشی کارآمد است که توجه و به کارگیری آن در مراکز آموزش زبان فارسی به ارتقای آموزش زبان فارسی به غیر فارسی زبانان یاری می رساند.

کلمات کلیدی:

زمان، فعل، روش ارتباطی، روش ساختاری، زبان فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/646195>

